

HOE Katwijk bezoekt weer Roemenië

Willeke van der Gugten, Ria de Best en Willem van der Plas en Jaap Arnoldus bezochten van 20 tot 29 september alle contacten in Roemenië. Tijdens deze reis werd ook gekeken of de door DSV (Duinrand en Rustoord) aan HOE gegeven kasten, aanrechtjes, koelkastjes, stoelen etc. goed terecht zijn gekomen. Het was weer een reis vol ervaringen en emoties.

We vliegen naar Cluj en rijden direct door naar Beius. De ontvangst bij ds. Peter Beltechi is hartelijk. De volgende morgen rijden we naar het zomerkamp. Daar zien we een aantal kasten tussen de stapelbedden in de slaapzalen. Ze worden gebruikt voor de kleding van de kinderen die een vakantie doorbrengen in het kamp. Heel handig en praktisch. Ook de andere spullen die van DSV zijn ontvangen, zoals een warmhoudkast voor het voedsel en koelkastjes, worden dankbaar gebruikt. Het zomerkamp is weer goed gegaan. Er waren vijf kampen: 50 kinderen per week, mede dankzij de gift van HOE van 1.650 euro (resultaat actie zomerkampen).

De volgende morgen willen we om 10.00 uur vertrekken, maar de auto start niet. Accu bijna leeg. Dankzij een door ds. Peter Beltechi opgesnord apparaat start de motor toch nog snel en rijden we weg.

Na een mooie korte rit komen we in Tinca. We gaan met ds. Daniël naar ds. Mircea, ook in Tinca. We bezoeken de 16 kamertjes achter zijn woning waar circa 50 oudere, meest bedlegerige ouderen wonen. De enige verpleegster heeft het druk met veel patiënten. We spreken lang met de jonge man van 38 jaar die we al eerder hebben ontmoet. Hij kan niet lopen en kijkt veel tv, maar is dankbaar voor de verzorging. Door een brand in een dancing in Boekarest zijn de eisen aangescherpt: bordjes met exit etc. Er moeten de nodige aanpassingen komen. Daardoor ligt de afbouw van de polikliniek stil. We gaan naar het hospice. Een van de zieken die we vorig jaar bezocht hebben is weer heel ontroerd dat wij hem bezoeken. We weten dat het goed is dat zij hier verzorgd worden, maar wat een triest leven. Met 7 personen in een kleine kamer zonder verdere voorzieningen. Er is alleen een TV.

Zaterdagmorgen rijden we naar Draganesti. Het is een prachtige, maar lange rit langs de grens met Servië. We zijn om 18.15 uur in Draganesti waar Mariana ons opwacht. We spreken elkaar kort en rijden door naar ons logeeradres.

Zondagmorgen zijn we om 10.00 uur in de kerk. Ds. Raul Costea heet ons welkom en vertelt aan de kerkgangers dat via HOE de nieuwe stoelen in de kerk zijn gekomen. Willem van der Plas vertelt over onze christelijke stichting. Na de dienst ontmoeten we de kerkgangers en onze Roemeense vrienden. Met Raul gaan we naar zijn broer ds. Alex Costea. We maken bij hem kennis met een groep vrijwilligers uit Engeland. Leuke ontmoeting. Alex laat ons de spullen van DSV zien die hij heeft gekregen. Er staat een aantal kasten klaar in een ruimte dat een keuken moet worden. Er staan ook nog stoelen voor de kerk en er liggen veel tapijttegels. We bezoeken enkele huisjes (krotjes) waar een kast van DSV is geplaatst en een aanrechtje. In een huisje woont een oud echtpaar met een kleindochter en haar man. Elektriciteit is er niet. Ze zijn heel dankbaar met hun kast en aanrechtje. De volgende ochtend gaan we terug naar de kerk. De Engelsen organiseren daar, samen met Raul een gezondheidscontrole: bloeddrukmeting, oren en ogentest. Dan kan men een bril uitzoeken. De Engelsen hebben 500

nieuwe brillen bij zich. Het is een geweldig gebeuren.

Met Mariana gaan we naar het noordelijk deel van het Olt-district. We bezoeken onder meer de ouders van de Roemeen die ons rondleidt. Het is een trieste situatie. De moeder (78 jaar oud) ligt in een donker kamertje op bed in haar eigen urine. Ze heeft het zeer koud. De triestheid in haar ogen raakt ons heel erg. De Roemeen verzorgt haar maar ook zijn vader, die een tia heeft gehad. We maken geen foto's. Het is zo triest. Je zal zo je oude dag moeten doorbrengen. We zijn erg onder de indruk. We zullen terugrijden, maar pech. De koppeling van de auto doet het niet meer, dus kunnen we niet wegrijden. Bellen kan niet. Een vriendelijke buurman zorgt voor een stevige kabel en na anderhalf uur wachten worden we teruggesleept. Na een spannende rit met Jaap aan het stuur en de trekauto 2 meter voor ons (Jaap ziet niets, Wim vertelt hoe hij moet rijden achter de auto) komen we na een klein uur bij de garage. De toevoerleiding naar de drukgroep van de koppeling is lek. De monteur belooft ons dat de auto in de avond klaar is. Dat is een grote opluchting. Dinsdagmorgen rijden we terug naar Cluj en zijn om 18.00 uur bij Rodica Morar. De volgende morgen gaan we met Christi van de kliniek naar de vuilnisbelt Dallas Pata Rât. Daar is een groep Friezen. Zij hebben 3 huisjes gerenoveerd en nog andere klusjes gedaan. We ontmoeten ze. Altijd leuk. We bezoeken het klasje dat via de stichting van Peter en Rodica wordt begeleid door Eva. We volgen het lesprogramma. Eva heeft veel liefde voor deze zigeuner kinderen. We rijden terug naar de kliniek, halen een taart op, want enkele zigeuner kinderen mogen hun verjaardag vieren. We bezoeken eerst 2 adressen in Cluj. Op een adres woont een vrouw met een man die een kwaai dronk heeft en haar en hun 2 kinderen slaat. Het 2^e bezoek is aan een vrouw alleen met een kind. Zij heeft 3 baantjes, maar dat is nog niet voldoende voor het levensonderhoud. Ze woont in een aangepaste klamme garage onder een flatgebouw. Daarna kopen we van donaties uit Katwijk incontinentiemateriaal. Dat wordt dankbaar in ontvangst genomen. De volgende morgen vliegen we om 7.00 uur naar Eindhoven. Het is weer een emotionele reis geweest die weer duidelijk heeft gemaakt hoe hard de hulp nog nodig is voor de allerarmsten in Roemenië. Het is weer een goede reis geweest. We danken onze goede God dat hij ons op weg gespaard heeft en ons kracht gegeven heeft om ons werk voor onze naasten in Roemenië te kunnen doen. Wij vragen zijn Zegen over ons werk en bidden dat de ongelijkheid die er in de wereld is ook door inzet van mensen, mag verminderen